

Vsa župnija je bila vesela, ker se je veselja, oče se je bil celó pomladil ne-
odpeljal Poličarjev dijak v šolo, saj so koliko. Micika, najstarejša sestra dija-
bili prepričani, da bode pel novo mašo, kova, je pa dejala:
več si pa niso želeli. Najbolj so bili pa «Kmalu bom kuharica.»
veseli pri Poličarju. Ona je jokala od (Konec.)

Jesenska.

Jesensko vreme,
Lastovk beg,
Po gorah sleme
Krije prvi sneg.

Cvetóv pogreša,
Petja tic,
Glavó poveša
Človek tožnih lic.

Kar dá, nam vzame
Bežni čas,
Spomine same
Zvesto pušča v nas.

A dan napoči,
Od srcá
Spomin se loči —
Mi pa od svetá.

A. Medved.

Poslednji cvet.

Po brdih se naslanja megla,
Na zemlji véne cvet zatrl.
Ne trgaj, deklica, cvetice,
Ki sama še krasi ti vrt!

Ne trgaj, deklica, cvetice,
Jesen je tu in slana ž njó.
Vesela danes še precvita,
Mordà že jutri več ne bo.

Le kratek ji je čas odsojen,
Da vonja v tihi, temni svet,
Spominja mrtvega nas cvetja,
Ki skoro se ne dvigne spet.

A. Medved.

Očetu ob smrti.

Oče moj, ostani boder!
Kaj bi pač nezmerno tožil,
Kadar na mrtvaški oder
Truplo bodeš mi položil.

Na gomili rajši môli,
Da živim v nebesih večen.
Vedi le, da tù nikoli
Ne bi mogel biti srečen.

V prsi mi srcé je živo
Vsadil Bog, nikdár rojeni,
Tebi, drugom neumljivo,
Neumljivo tudi mêni.

On ga vzêmi, ki ustvaril
Angeljev je svétle trume,
Ki srcé mi je podaril,
Ki jedini je razume.

A. Medved.

